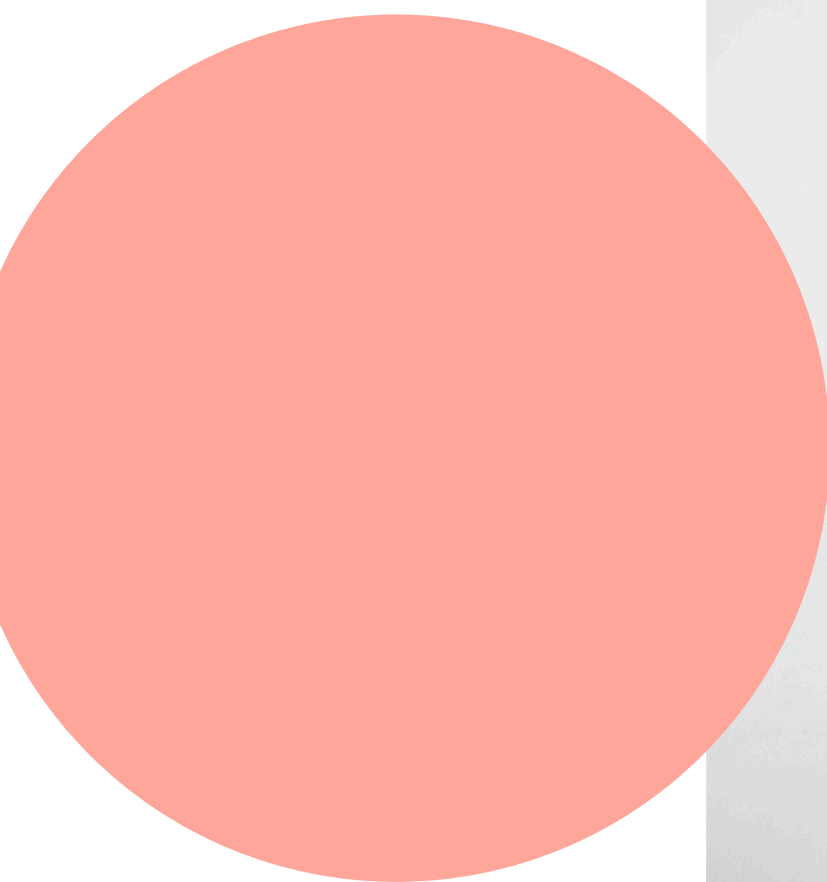
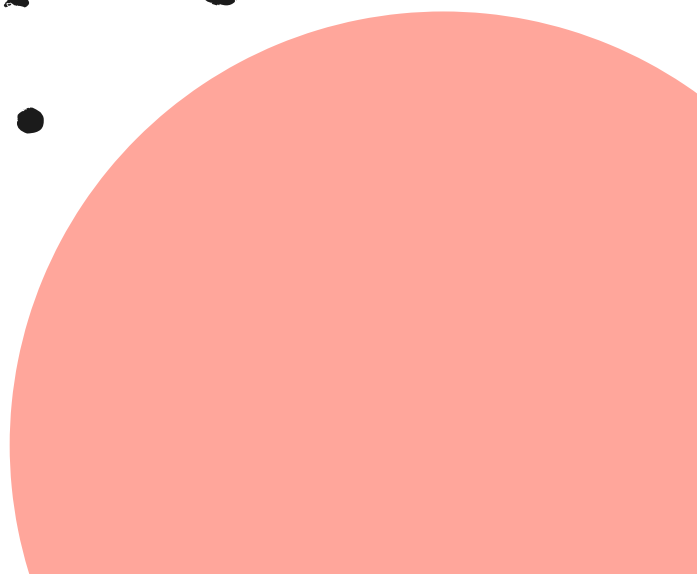

ZBORNIK

“Pronađeni u prijevodu”
2025.

„Pronađeni u prijevodu“

**Zbornik radova druge Smotre literarnog
stvaralaštva inojezičnih učenika**

**OŠ dr. Ivana Novaka Macinec
Macinec, 2025.**

Jezik je mnogo više od pukog sredstva sporazumijevanja – on je čuvar naše povijesti, identiteta i kulture. Dok spontano koristimo svoj materinski jezik, rijetko razmišljamo o tome koliko je njegova upotreba prirodna i fluidna. No, kada je riječ o pisanju na „stranom“ jeziku, na inom jeziku, stvari postaju izazovnije. Ali upravo to je prilika da se otvore novi horizonti, istraže nepoznate nijanse i upoznamo sami sebe na sasvim nov način.

Ove godine smotra literarnog stvaralaštva „Pronađeni u prijevodu“ po drugi put okuplja učenike koji koriste hrvatski jezik kao ini jezik. Smotra je prilika za kreativno izražavanje i suočavanje s izazovima prevođenja misli, osjećaja i ideja. Cilj ovog natječaja nije samo ovladavanje jezikom, već i poticanje na razmišljanje o kulturnim i jezičnim granicama, o tome što znači „biti slobodan“ u vlastitom jeziku i, u konačnici, o tome kako riječ može graditi mostove između ljudi i kultura.

Zadatak je bio napisati literarni rad bilo kojeg književnog roda (proza, poezija, drama). Rad je trebao biti napisan na hrvatskom standardnom jeziku i na materinskom jeziku učenika. Tema ovogodišnje smotre bila je slobodna, kao i naslov, ali rad je trebao sadržavati riječi: letjeti, putovanje, knjiga, odabran, pričljiv. Navedenih pet riječi moguće je bilo koristiti u literarnom radu i u njihovim izvedenim oblicima.

Na smotru je pristiglo 18 radova iz jedanaest međimurskih škola. Zaprimili smo radove u dva književna roda – pristiglo je dvanaest proznih djela i šest pjesama. Stručno povjerenstvo u sastavu Kristina Štebih (književnica i kulturna djelatnica), Martina Horvat Kolar (profesorica hrvatskog jezika i književnosti) i Ema Fegeš (bivša učenica naše škole) pročitale su i ocijenile radove te najbolje i nagradile.

O samim radovima te zašto pisati članica žirija, Martina Horvat Kolar, u svom osvrtu navodi:

„Lijepo je kad se na jednome mjestu okupe oni koji vole riječ, oni koji razumiju njezinu ljepotu, snagu i važnost. A riječ dobiva snagu, postaje ljepša i važnija u trenutku kad je zapisana. Kad pišemo, igramo se riječima: stvarajući i upoznajući nove svjetove, rješavajući neka važna životna pitanja i probleme, smanjujući svoje ili tuđe strahove i dvojbe, pronalazeći prijatelje i utjehu.

Sve ste to u svojim ovogodišnjim tekstovima radili i vi, dragi učenici.

Radove koji su pristigli čitale smo sa zadovoljstvom i srećom. Svi su tekstovi vrlo zanimljivi, vrlo osobni i zbog toga vrlo vrijedni. Odluka je bila teška, no izdvojile smo one koji su nas najviše osvojili svojim izrazom, slikovitošću, spretnošću tkanja priče, iskrenošću.

Istaknula bih ono što je zajedničko svima vama, a to je ono što je naročito dragocjeno: u godinama kad se tražite, kad niste sigurni kamo pripadate ni što biste trebali sa sobom, u trenucima tuge, vi ne gubite nadu. I to je ono što će vas i dalje nositi naprijed u vašim mladim životima. I to je ono što smo pročitale u svim vašim tekstovima.

Hvala vama, ali hvala i vašim mentorima koji potiču i njeguju stvaralačko izražavanje – bez njih nitko od nas danas ne bi bio na ovoj svečanosti riječi.“

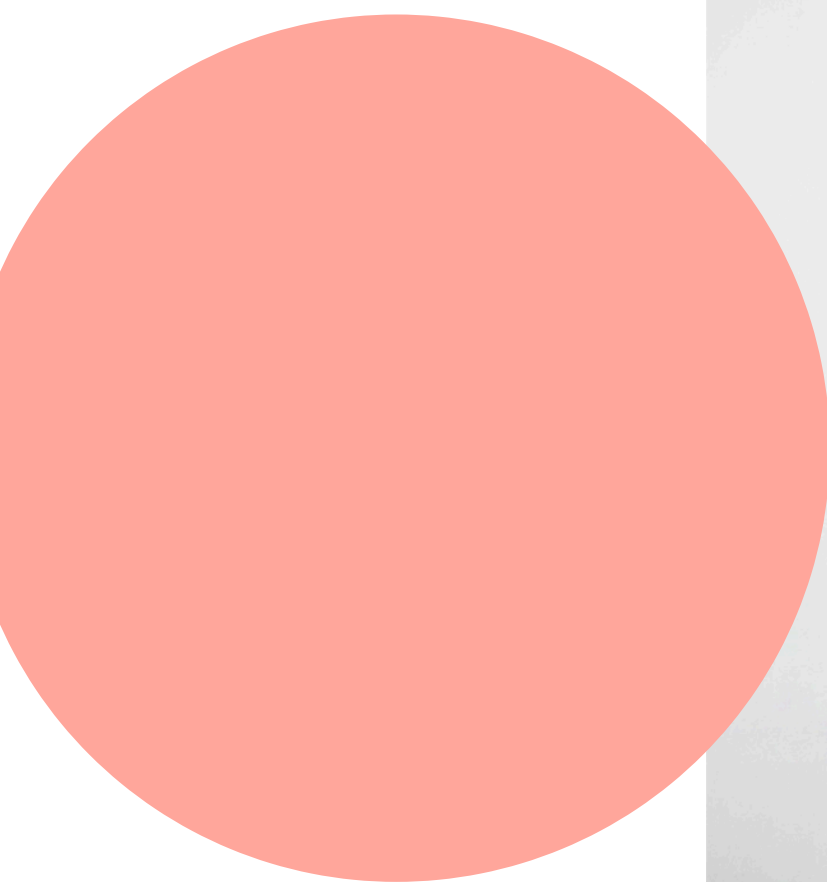
Učenički su radovi okupljeni u ovom zborniku.

Andrea Matić i Dijana Kirić

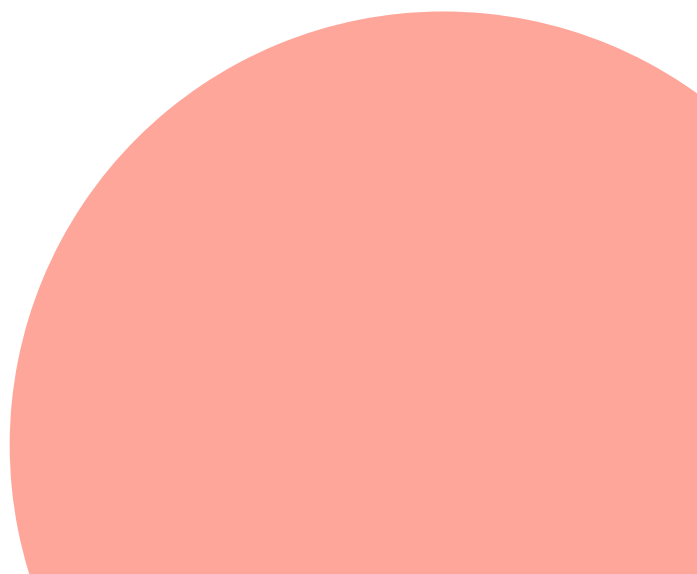
koordinatorice smotre

SADRŽAJ

Josipa Balog: Let bez krila	6
Sabina Ignac: Kako sam poletjela s knjigom	9
Helena Oršuš: Ona odabrana	12
Klaudija Oršuš: Čarobna knjiga	16
Karolina Pavičić: Kopački rit	17
Ema Ignac: Let kroz knjigu	19
Viktorija Kalanjoš: Moj put	20
Petra Balog: Moja staza	21
Julija Balog: Moji snovi	23
Amela Kalanjoš: Moji teški trenuci	24
Benjamin Ignac: Na krilima knjige	26
Roberta Oršuš: O čovjeku	27
Tina Horvat: Pjesma nomada	28
Nives Horvat: Putovanje kroz knjige	29
Stjepan Donskikh: Rusija – moja domovina	30
Melany Ignac: Sve će biti dobro, nadam se	33
Klara Oršuš: Tko sam ja?	35
Elina Serhieieva: Život je najljepše putovanje	37

I. nagrada

Let bez krila

U srcu malog romskog naselja, u kućici od blata punoj dječjeg smijeha i nestašnih koraka, živi djevojčica Ines. Ona je odabrana među svojom braćom – ne zato što je najglasnija ili najjača, već zato što ima sanjarske oči i osmijeh koji može obasjati i najtamniju noć.

Njena velika obitelj slavila je Novu godinu na svoj način – pjesmom, plesom i vatrometima koji su šarali nebo. No, kada su svi zaspali u zoru, iscrpljeni od veselja, Ines i njena braća lutali su dvorištem, tražeći ostatke čarolije.

I tada su je ugledali – neispaljenu raketu, blistavu poput suze.

„Možda još može letjeti“, šapnula je Ines, dodirujući je vrscima prstiju.

Nitko od njih nije znao opasnost koja je tiho drijemala u toj malenoj napravi. U trenutku dječje radoznalosti, vatra je zaiskrila, raketa se probudila i poletjela – ali ne prema nebu, već prema njoj.

Pogodila je Ines pravo u oko.

Svijet je tada za nju postao polovičan. Pola tame, pola svjetla. Osmijeh, nekoć širok, sada se skriva iza spuštenih kapaka i duge kose. Nekad pričljiva, sada povučena. Dok drugi trče, pjevaju i smiju se, ona ostaje po strani, izgubljena u mislima.

Ali u tišini, pronašla je nešto novo – knjige. One su sada njeno putovanje, njen način da ponovno leti. Svaka priča je let prema nekom drugom svijetu, daleko od boli i tuge. Čita o junacima, o ljudima koji padaju, ali se opet dižu.

Ines je shvatila – i ona je putnik, bez obzira na sve. Ponekad, dok njena braća jure dvorištem, znala bi

Zboră făcă harip

Îm sufljitu dă kumpanjé lu Bîjaş, îm kuljiba dîm čină kari îj pljină dă rîs şă pašur dă kupij, kustă um fată kari şă čamă Ines. Jé îj adunată dîm fracîş- nu daje kă îj maj glasnjikă ukă maj bălaură, nego daje kă jé ari afél oč kari poči şă maj întunjerikă nópci su svitilaskă. Familijé alijj mari slavalé Anul Nov aša kum ščiji jej- ku kîncît, žok şă ku vatromet kari încăfrăşe noru. Nu, kînd pă toc điminjaca lju furat somnu, aša činjic dă fuluşiji, Ines şă fracî alijj aljirga pîm udvar, kuta dakă ur afla maj ucăr čaroliji.

Şă atunsé ur vâzutu- raketă kari nu su acîcat, skripé ka lakrîma.

"Daură maj poči şă zbóri", pînşet zîsé Ines, şî u pipijé ku zézičiljé.

Njiş unu dîm jej nu šćije šefel opasnost mucujé îm aša mikă napravă. Îm ala tren kînd kupiji îs ré radoznală, foku su acîcat, raketa su skulat şî u zburat- ali nu îm nor, numa la jé. U ažunsu pă Ines ravno îm oč.

Lumé dă jé atunş u rîmas pă žîmătaći. Žîmătaći nopci, žîmătaći zua albă. Rîsu, kînva mari, aku îş askunđi dă pă oču încîs şî păru lung. Kînva svîtitóri, aku ruşunósă.

Kînd alci aljargă, kîntă şă rîđi, jé şađi la parci , pirdută îm gîndur.

Ali îm pituljală, u aflat séva maj nov- kenvij. Jélji jis aku utuzala alijj, načinu alijj napoj şă zbóri. Tótă puvéščé îj ka zburala îm alta lumi şî cară, dăparci dă durem şî tugă.

Čitiléščî dă junaş , dă óminj kari kađi, ali napoj şă skólă.

Ines u prişiput- şî jé îj om kari utuzéščî. Unjir, kînd

podíci lice prema nebu. Više ne vidi zvijezde i mjesec onako kako je nekada mogla, ali ih osjeća. Ona sanja da će jednog dana pronaći način da ponovno leti – ne raketom, ne vatrometom, već snagom svoje priče. Jer to je Ines, snažna i vedra, djevojčica izgubljena u svom svijetu. Samo joj treba podrška koju nema, treba joj topla riječ.

Dovoljno joj je samo reći - Ne daj se, Ines!

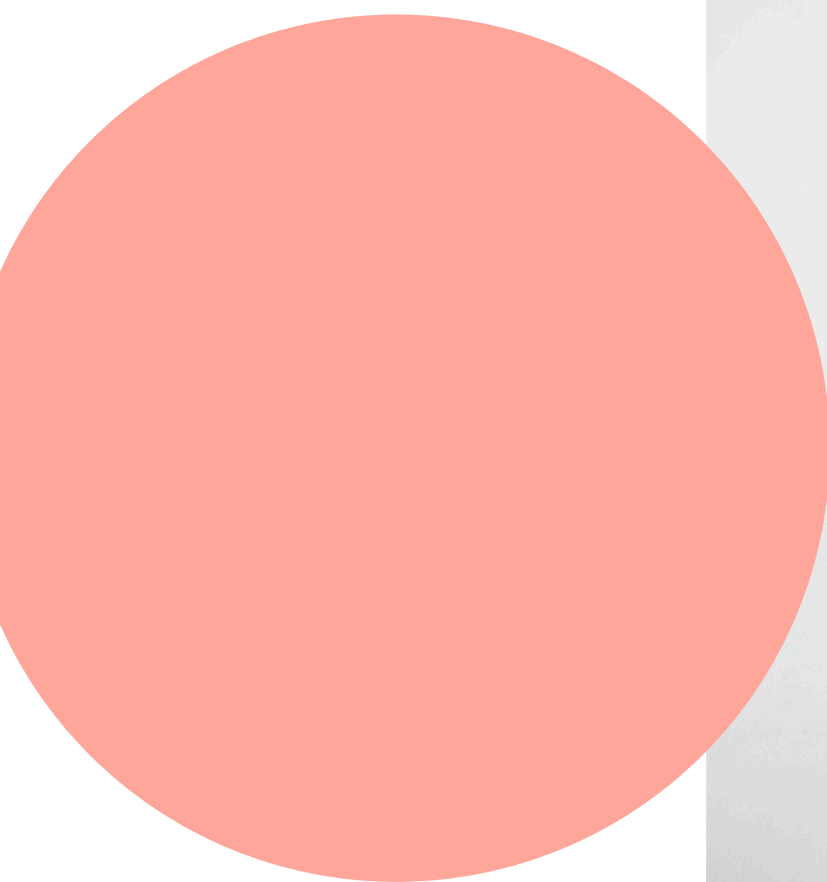
(Prema istinitom događaju)

fracij aljargă pîm udvar, šćiji kit sǎ rîđiși ubrazu la nor. Nu maj véđi šćéljiljé šî luna aša kum puće kînva, ali lji sîmcă. Jé învîsǎ kǎ întu zî u afla način kum sî zbóri îmnapoj - nu pǎ raketǎ, nu ku vatromet, numa ku pučeré dǎ puvéšćé aljij. Kǎ jé îj Ines, bălaurǎ šî fǎlósǎ, fatǎ kari îj pirdutǎ îm lumé aljij.

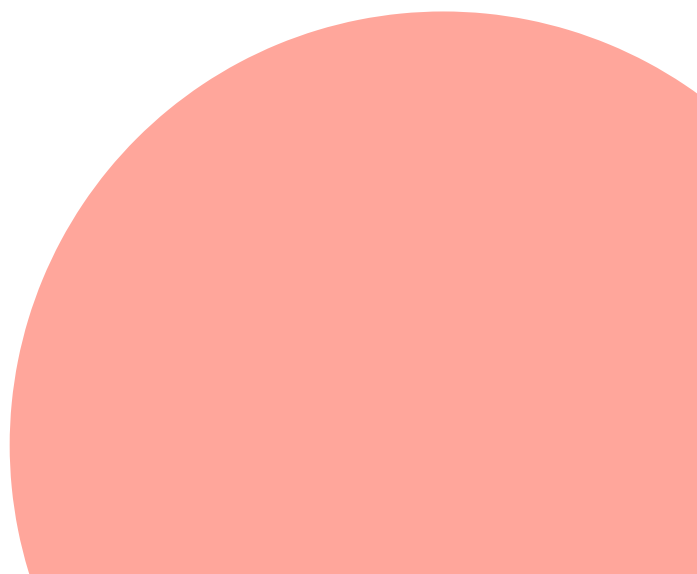
Numa îj trîbuji podrškǎ kari nu u ari, aljij îj trîbuji vorba kaldǎ.

Dǎstul ji sǎj zîš- Nu cí da, Ines!.

Josipa Balog, 5. razred
Osnovna škola Orehovica
mentor: Natalija Sklepić

2. nagrada

Kako sam poletjela s knjigom

Dragi prijatelji, želim vam ispričati kako mi je bilo teško naučiti govoriti hrvatski jezik. Počeci su bili zaista teški. Kao djevojčica od pet godina preselila sam se iz Piškorovca u Palovec. Moj je tata radio u školi i znao je lijepo govoriti hrvatskim jezikom. U mojoj su se kući svi dobro služili tim drugim jezikom, samo sam ja u njemu bila potpuno izgubljena. Zbog toga u početku nisam baš bila pričljiva. Željela sam progovoriti, no nisam znala kako. Govorila sam pola romski, pola hrvatski. Riječi su letjele oko mene i sudarale se osobito kad bi mi netko postavio pitanje s riječima koje ne razumijem i nikako nisam mogla uhvatiti onu pravu koja mi je trebala.

Kad sam krenula u predškolu tamo su mi pomagale tete i tata. Igrom sam si kratila dane, no jedva sam čekala polazak u školu. Došao je i taj dan. Pratila su me moja braća Dino i David jer su oni stariji i već su išli u školu. Nisam se bojala sve do trenutka dok nisam vidjela školsku zgradu i djecu s kojom ću ići u razred. Kad sam vidjela da sam jedina Romkinja u razredu, počela sam plakati. Mislila sam da će mi se smijati i rugati mi se jer sam drugačija. Bilo me je strah hoću li moći sve razumjeti. Kad smo s učiteljicom sjeli u razred, svima nam je dala papir na kojem je trebalo nacrtati kako smo proveli ljetu i gdje smo sve bili. Taman dok sam htjela svoj rad odnijeti učiteljici, jedna me je djevojčica upitala želim li crtati s njom. Nisam znala što znače njene riječi. Dobro da je pored mene bila učiteljica i objasnila mi što me je djevojčica upitala. Nasmijala sam se. Nisam mogla

Kum am zburat am kenvij

Urtaši mej, gnđsk s v spuj kum mu fost agrov s m amvc š s svitsk durvešči. Muj apuka s ljižsk kum svitem, š kum svitsk aku durvešči. Kutotu su apukat atunš knd njanj apukat s kustnj am Palovec. Tat amjou lukra am iškul, kapu šcije mndru s svitask durvešči. Toc dla minji am kuljib šcije š prišipe durvešči, čar ju irem perdut am kutotu. Daje nu irem svitarnjik. Gnđem š ju s m apuk s svitsk durvešči numa nu šcijem kum. Kunuščem ju orikiči vorbi, haši k d mik svitem ucr bšešči ucr durvešči numa mi re agrov knd šinjiva m amtriba ku vorbi kar nu kunuščem.

Knd mržem am predškola akulo š tetrulje am ažuta š tata. K jel lukra akulo. Daje am aščiptat s s apuši iškula. U venjit aje z knd trbujem s m duk am iškul. Ku minj mrže fraci amej Dino š David haši k š jej mrže am iškul. Nu mi re frik pnši num vzut iškula š kupiji ku kari uj umbla am razred. Knd am vzut k mes čar ju dm bšč mam apukat s plng. Gnđem k mu rđi š sur- akca daje k mes elfeld. Mi re š frik daje k nu šcijem daj uj prišepi kutotu. Knd anj šzut am razred ku učiteljic nju dat lu toc piparoš s crtalenj kum nju fost am var š hundi anj fost. Knd irem gata, š knd gnđem s duk la učiteljic, una fat mu amtribat ševa. Nu šcijem še aje značalešči daje k undat numa aje am auzt š aje atunš. Benj k ire učiteljic lng minj š mu spus k mu amtribat dak gnđsk ku je s crtalsk. Am rs. Nu pučem amkređi k aša pfriš mu apukat ka urtak. Am šzut ku je š njanj apukat s crtalenj una slik dm kenvij kari ire p mas, D atunš numaj mi re frik s svitsk ku šinjiva p durvešči. Nu svitem ju atri mndru atunš, daje avem urtaš š s tat

vjerovati da me je netko odabrao za prijateljicu. Sjele smo, počele razgovarati i crtati sliku iz knjige koja je bila na klupi. Slika je prikazivala zrakoplov u letu. Pomislila sam kako bismo ja i ova djevojčica mogle nekamo zajedno odletjeti. Nasmijala mi se je kad sam joj to spomenula. Vidjelo se je da se i ona veseli našem budućem putovanju. A ja nisam tad bila ni svjesna da moje putovanje započinje upravo knjigom.

Od tog trenutka više me nije bilo strah govoriti hrvatskim jezikom. Imam prijatelje koje sam odabrala i koji su mene odabrali. Postala sam pričljivija možda čak i brbljava. Ako mi je koji put i teško u životu, uzmem knjigu i s njom ponovno odletim i putujem...

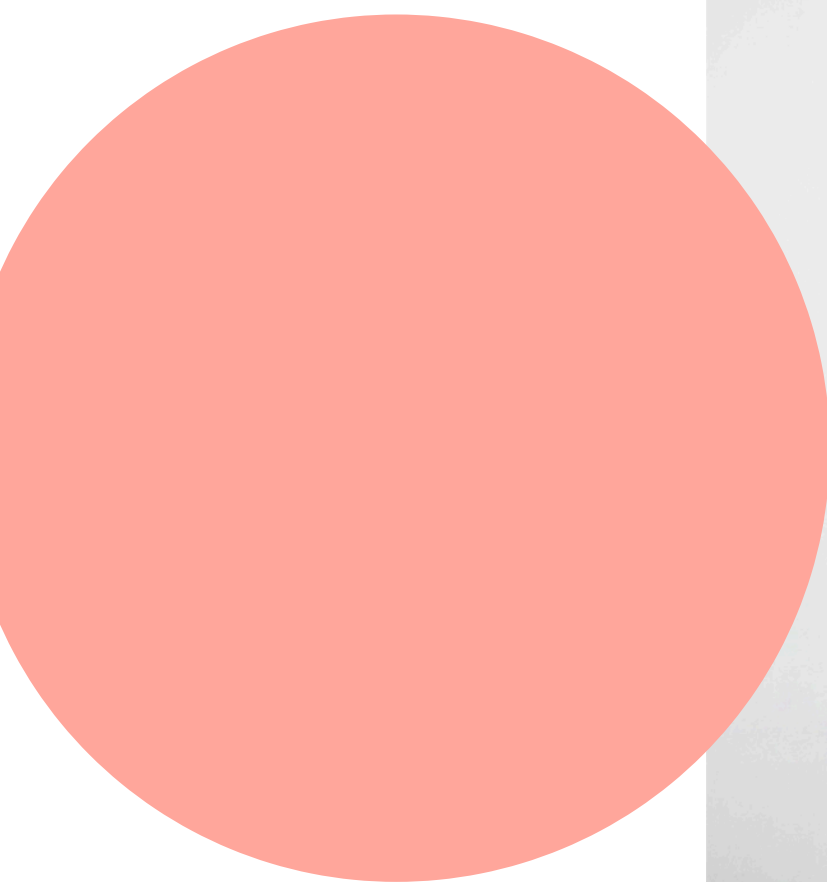
kari am ažuta. Asts tari benj svitsk durvešči.

P slik u fost unu avion kari zbura. M gnđem k anj puče ju š asta fat hundīva s zburnj. Mu rs knđ jam zs aje. D atunš numaj mi re frik s svitsk p durvešči. Am urtaš kar mam lot š kar p minji mur lot. Dak mi unjir š agrov, am jov kenvij š amnapoj zbor š merži p dparći.

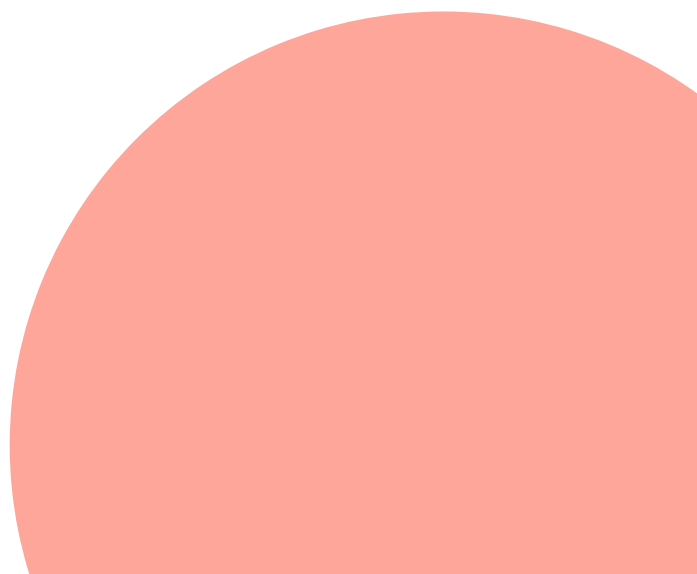
Sabina Ignac, 5. razred

Osnovna škola Tomaša Goričanca Mala Subotica

mentor: Nevenka Polanec - Petek

3. nagrada

Živjela sam u šumi. Daleko od svih. Moj otac je arhitekt, mamu nemam. Svaki dan pješačim trideset i pet minuta do škole i dok se vraćam isto tako. Kad bi kišilo ili sniježilo, zvala bih oca.

Voljela sam tu šumu, znam je kao svoj dlan. Jednog utorka sam kasnila u školu, otac me odvezao i ostavio me ispred škole. Ušla sam i započela svoj dan, nakon ispita iz Povijesti i odgovaranja iz Kemije, krenula sam kući. Sniježilo je, ali nisam htjela zvati tatu. Hodala sam. Kako sam išla, čula sam zujanje, skinula sam kapu i gledam ima li nečega, ništa osim velikih pahulja snijega.

Stavila sam natrag kapu i krenula dalje, kad opet nešto zuji oko moje glave. „Nije moguće da je pčela ili muha“, sama sam sebi rekla. Sad nisam stavila kapu, nego sam samo krenula dalje. Nakon nekoliko minuta hodanja sam zastala i pogledala gore, u nebo. I tad je vidim. Vila, prava vila. Letjela je iznad moje glave, a ja je gledam kako ona mene gleda. Bila je toliko mala, da mi u ruke stane. Crna kosa, plave oči su me tako znatiželjno promatrale.

„Bok! Ja sam Lira!“ uzviknula je. Nikad nisam pomislila vile stvarno postoje.

„Kako se zoveš?“ upitala me.

„Kira“, odgovorila sam nesigurno.

„Dosta je pričljiva“, pomislila sam.

Nasmiješila mi se. Ona tako mala s ljubičastim kompletom i knjigom u ruci, lebdjela je i gledala me, bila je toliko zanimljiva. Spustila se malo niže, i malo ozbiljnije mi rekla: „Mama te pozdravlja“, a zatim odletjela brzo i nestala među stablima.

Kustam am pduri. Dparči d toc. Tata amjo ire arhitekt, mam nam. Am tot zua m duk p pišori trideset i pet minuta pnm iškul š napoj aša. Knd kđe ploji ili knd ire supad, as čima p tata.

U plšem pdure u ščuv ka p palmm. Unu utorak kasnalem am iškul, tata mu dus š mu lsat la iškul. Am tunat s zua ame su apukat, dp ispit dm Povijest s odgovaranj dm Kemija, mam lot aka. Kđe supad, ali nu gnđem s čem p tata. Umblam, š kum ju mržem am auzt k ševa zujulešči, mam lpdāt špka s m ujt dak aj ševa, njimik čar mar pahuljicur d supad. Mam pus napoj špka mrzem dalje, knd jar ševa zujulešči la kapum. „Nuj moguće k aj lumbin ili musk“, mam zs sngur mij. Aku nu mam pus špka numa mržem dalje. Dp nekoliko minuči d umblari am stat š mam ujtat sus, am nor. Š atuš am vzutu. Vil, prav vil. Am zbura la kap, a ju m ujtam kum je s ujt p minj. Ire aša mik d am mnj am stče. Pru njegru š oči vinjic m promatrala aša znatiželjno.

„Bok! Ju mes Lira!“ u mužit. Nikad nu mam gnđit k vilurlje pustujulešči anume.

„Kum či čem?“ mu antribat.

„Kira“, jam spus nesigurno.

„Dstul d svttori aj“, mam gnđit.

U rs p minji. Je aša mik ku ljubičast komplet š ku knjig am mn, zbura š s ujta p minji, ire aša d zanimljiv. Su spustulit ucr maj anžoš š ucr ozbiljnije mu zs: „Mumta či pozdravljašči“, š dp aje u zburat pfriš š u nistlit dp ljemniljelje.

Irem šokiran šđem akulo barem nekih pet minuta prije nego še mam pus špka š am mers aka. Am zuve irem tkut, am sob. Cijelo vrijeme irem astafel.

Bila sam u blagom šoku, stajala sam tamo barem nekih pet minuta prije nego što sam stavila kapu i krenula dalje. Taj dan bila sam potištena, u sobi cijelo vrijeme. Razmišljala sam o mami: „Je li ona živa? Zašto mi je mala vila prenijela tu poruku?“ Tata, kad bih ga pitala za mamu, uvijek bi samo tiho rekao da je otišla. Ništa više. Cijelo vrijeme sam bila takva.

Od susreta s Lirom prošlo je sedam tjedana, a zatim sam je opet susrela na istom mjestu na putu prema doma. Rekla mi je da moramo pričati pa sam joj predložila da odemo k meni doma. Pristala je, sakrila se u moju torbu i kad smo stigle k meni doma, odmah sam otišla u sobu. Sjela je na moj jastuk, a ja pored nje. U razgovoru je napomenula da mi ne može reći ništa o mojoj mami, ispričala mi se što je dugo nije bilo i da sam ja ona odabrana.

„Što to znači?“ upitala sam je. Rekla mi je da se moram odreći svojeg ljudskog života i da ću ubrzo postati vila. Nisam znala kako reagirati na to, bila sam i sretna i tužna, iako u ovom životu nisam imala nikog osim svojeg oca. Pristala sam.

Lira mi je rekla da ovako svake godine izabiru nekoga i da onaj odabrani bira sljedećeg. Spakirala sam ono najpotrebnije u jedan veliki kofer. Ujutro sam izašla kroz prozor. Tati sam napisala pismo u kojem sam rekla koliko mi je žao. Otišla sam prema školi gdje me uvijek dočekala Lira. Dočekala me smijući se, rekla mi je da se ne brinem i da joj dam prst. Stavila je svoje male ruke na moj prst. „Sad idemo na putovanje,“ rekla mi je i mi smo nestale. Stvorile smo se negdje.

„U hrastu smo“, šapnula mi je.

M gnđem d mama: „Aj je am kust? Dše vile mu spus aje?“ Tata, knd al antribam ševa d mama, uvik zše numa k u fužit. Njimik alt. Cijelo vrijeme irem astafel.

Dp aflale ku Lira u fužit sedam sptnmnj, a dp aje am vzutu jar p ista lok p kalje kum mržem aka. Mu zs k trb s svitenj , kapu jam zs k anj puče s mrženj la minj aka. U stat p aje, su askuns la minj am tašk š knd anj vinjit aka, odma am fužit aka. U sžut p vankušu amjo, a ju lng je. Mu spus k nu poči njimik sm spuji d mama, mu zs k ji žalji še aša dlungat nu u fost š mu zs kju mes haje adunat.

„Se značalešči aje?“ am antribatu. Mu spus k trb s m odreknesk d kustu amjov d om š k maj ševa uj fi vil. Nu ščjem kum s reagiralesk p aje, irem aša d flos š antrist, iako am kustusta nu avem njimik osim p tata. Am stat p aje.

Lira mu zs k aša svake godine adun p šinjiva, š k hla adunat adun p hla sljedeč. Mam spakarzt haje najpotrebnije am una mari putuvalk. Ćiminjaca am jišt p ublok afar. Alu tata jam skris pism, am še am zs kit d žalji mi š kit al plak. Am fužit p kalje kum aš merži am iškul hunđi uvik m aščipta Lira. Mu aščiptat rznt, mu zs k nu trb s m brinulesk š s aj dov žejt. Su pus mnjlje mikičiš p žejt amjo. „Aku mrženj p putovanje“, mu zs š noj anj nistlit. Njanj stvurulit hunđiva.

“Am hrast iščenj“, mu šupunjit.

Ju irem am sredin d krug a krugula al fiše miš vilur. Mam pus am đinuc š mam apljikat kapu. Am pus mna p una mari knjig š mam blstmat k nikad nu uj spunji lu njime d vilur š k uj azuta alu Majka Priroda, dp aje jej s aruga, š čar aje am aduk am firi. Mu furat somnu š mam skulat mik. š atuš am

Nalazila sam se u sredini kruga koji su činile male vile. Kleknula sam i pognula glavu. Stavila sam ruku na jednu veliku knjigu i zaklela sam se da nikad neću reći nikome da vile postoje i da ću pomagati Majci Prirodi. One su se molile i to je sve čega se sjećam. Zaspala sam i probudila se mala. Tad sam shvatila da sam i ja postala vila. Bila sam toliko mala, jako sretna, svi su me gledali sretni. Prišla mi je vila smeđe kose. „Napokon!“ rekla mi je kako je i uzdahnula. Zagrlila me je i tada sam shvatila da je to moja mama. Čvrsto sam ju zagrlila. Rekla mi je da me jedva čeka naučiti svemu o biljkama i cvijeću. Uvijek smo zajedno. Objasnila mi je da je ovo čekala dugo. Naučila me toliko toga o prirodi. Najbolje mi ide bojanje latica. Dobro je biti vila.

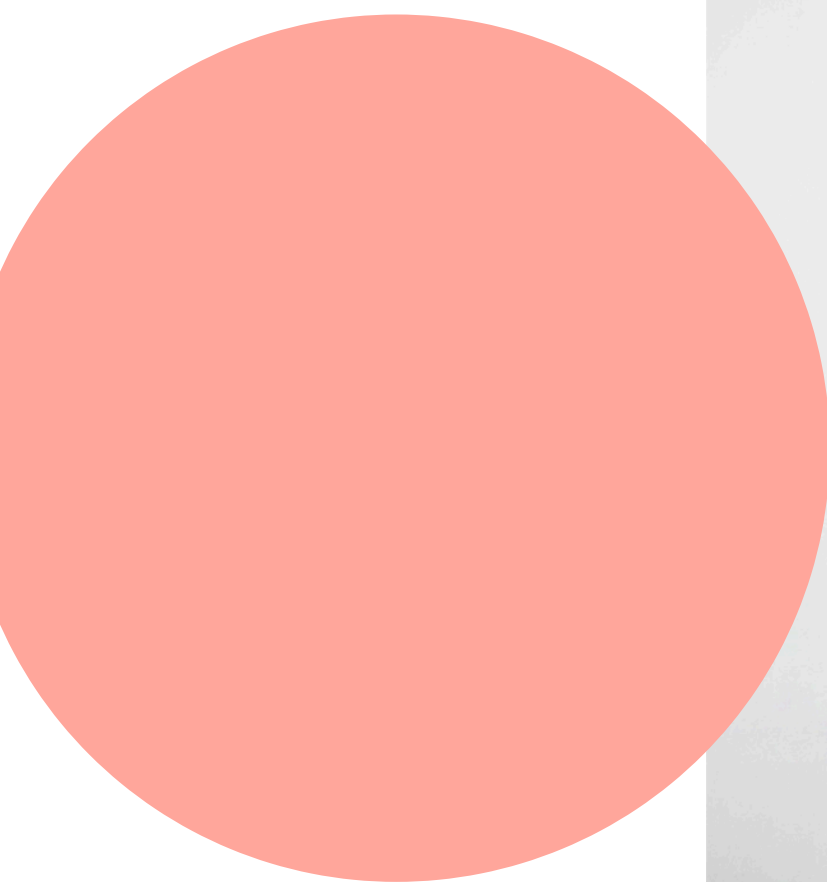
shvatalit ju k š ju am postalit vil. Irem aša d mik, tari flos, toc s ujta p minji floš. U vinjit ševa ka vila ku smeđ pr pn la minj š u zs: „Domnja žut“, š u uzdahnulit. Mu angrgjet š atuš am šcut k je aj mama. Tari am angrgjetu. Mu zs k dabe aščapt s m anveci la kutotu d bilkjur š d flor. Uvik iščenj una. Mu spus k asta u aščiptat dlungat. Mu anvcata tiče d prirod. Maj benj am merzi s farbalesk laticurlje.

Benj aj s fi vil.

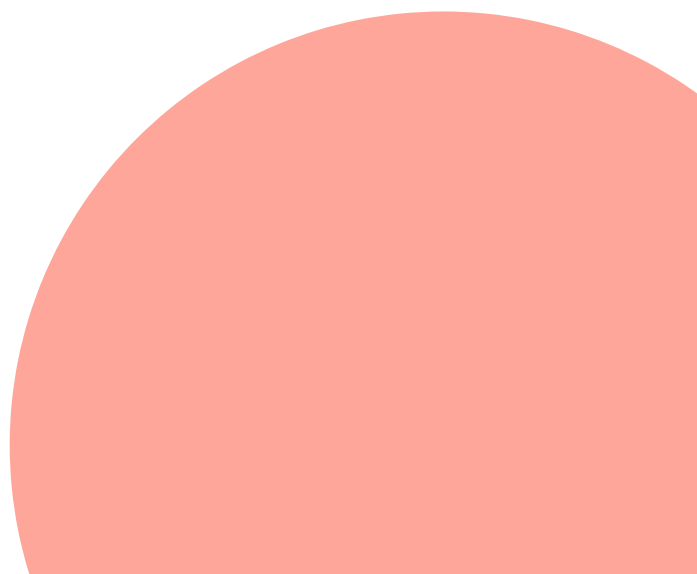
Helena Oršuš, 8. razred

Osnovna škola Mursko Središće

mentor: Srebrenka Puklavec Trstenjak

ostali radovi

Čarobna knjiga

Mladić Luka u jednom je malom gradu pronašao čarobnu knjigu koja je bila odabrana samo za njega. Kada ju je otvorio osjetio je kako ga obuzima čarolija i odjednom se našao u potpuno novom svijetu. Taj svijet bio je pun nevjerojatnih bića i čarobnih pejzaža.

Luka je ubrzo pronašao pričljivog vodiča koji mu je objasnio sve tajne tog čarobnog mjesta. Zajedno su putovali kroz šume, planine i rijeke, a svaka nova lekcija donosila je nove avanture. Na krilima mašte letjeli su iznad prekrasnih krajolika istražujući sve što im je knjiga nudila.

Na kraju je Luka shvatio da je čarobna knjiga više od običnog predmeta. Bila je pravo putovanje. Bila je portal u svijet snova i avantura koje nikada neće zaboraviti.

Čarobna kenvija

Im varuš delj mkčl fišor Luka auflat kenvije čar d jel. Knd u dsfkutu kenvije u smnct k lume š cara ej a luj. Luka š aflat urtak kari ej spunje d unu lok kari ej tari flos. Urtaku lu Luka ej spunje k lokula ej tari nurukos. Jej doj ur trikut pm pduri pm đalur. Š ej spunje d mndreme š ej p pmnt dimizov lju dat harip s zbori. S vada im kenvije še mndremi ej luka nu umujta dm kenvije. Še u kntatu ku urtakuš. Š tari ju fost mndru š im kustum nuj umujta kit d tari nju fost mndru.

Klaudija Oršoš, 5. razred

Osnovna škola dr. Ivana Novaka Macinec

mentor: Natalija Jezerinac

Jednog proljetnog petka ujutro išla sam s roditeljima i braćom na putovanje u Kopački rit. Odabrala sam ovo putovanje jer sam pročitala zanimljivu knjigu o tom parku prirode. Dan je bio lijep i sunčan. Na putu smo vidjeli mnogo ptica. Rode su letjele natrag u svoja gnijezda. Bilo ih je zanimljivo promatrati.

Kad smo stigli u Kopački rit, na cesti smo primijetili jednog malog jelena koji se izgubio. Zaustavili smo se kako bismo mu dali nešto hrane i pomogli mu pronaći mamu. Mom mlađem bratu Danielu lane se jako svidjelo. Htio se popeti na njega, ali mu roditelji to nisu dozvolili. Dok se on igrao s lanetom, moj brat Aleks i ja odlučili smo potražiti njegovu majku.

Kad smo ušli u šumu, začuli smo čudan zvuk neke životinje. Uplašili smo se i pozvali roditelje. Kad su oni došli, prišli smo bliže da vidimo što se događa. Mama laneta zapela je u močvari i nije mogla sama izaći. Nismo znali što učiniti. Bilo nam ju je jako žao i željeli smo joj pomoći. Dečki su se rasplakali, a ja sam se sjetila da mogu nazvati svoju pričljivu prijateljicu Adrianu. Ona uvijek sve zna i poznaje mnogo ljudi.

Adriana je bila jako iznenađena kad sam joj ispričala što se dogodilo. Isprva nije mogla vjerovati, ali se onda sjetila da ima rođaka koji radi kao čuvar tog parka prirode. Bila sam presretna i nimalo nisam požalila što sam je nazvala.

Za pola sata stigao je čuvar parka kako bi pomogao košuti. Mi smo znatiželjno promatrali što će učiniti. Imao je sa sobom dugačko metalno uže kojim je

Одним весенним пятничным утром я отправилась с родителями и братьями в путешествие в Национальный парк Копачки Рит. Я выбрала именно это место, потому что прочитала интересную книгу об этом природном парке. День был прекрасный и солнечный. По пути мы видели много птиц. Аисты летели обратно в свои гнезда. Было очень интересно наблюдать за ними.

Когда мы приехали в Копачки Рит, на дороге мы заметили маленького оленёнка, который заблудился. Мы остановились, чтобы накормить его и помочь найти маму. Моему младшему братику Дэниэлю оленёнок очень понравился. Он даже хотел забраться на него сверху, но родители ему этого не позволили. Пока Дэниэль играл с оленёнком, мы с братом Алексом решили поискать его маму поблизости.

Когда мы вошли в лес, раздался странный звук какого-то животного. Мы очень испугались и позвали родителей. Когда они пришли, мы все вместе подошли поближе, чтобы посмотреть, что же происходит. Оказалось, что мама оленёнка застряла в болоте и не могла выбраться самостоятельно. Нам было очень жалко её, и мы хотели помочь. Мальчики расплакались, а я вспомнила, что могу позвонить своей разговорчивой подруге Адриане. Она всегда всё знает, и у неё много знакомых.

pažljivo obuhvatio životinju i izvukao je iz močvare. Svi smo bili sretni, a najviše maleno lane! Roditelji su iz auta donijeli jabuke, pa smo njima nahranili i majku i njezino lane.

Vani je već polako padala noć. Morali smo krenuti prema hotelu i oprostiti se od jelena. No moram reći da mi je ovaj dan bio nevjerojatno poseban i pun emocija. Pamtit ću ga zauvijek! Fotografije i video našeg putovanja pokazat ću Adriani i ostalim prijateljima na mobitelu.

Адриана очень удивилась, когда я рассказала ей эту историю. Она не могла в это поверить, но потом вспомнила, что у неё есть родственник — лесник в этом природном парке. Я очень обрадовалась и ни капли не пожалела, что позвонила подруге.

Через полчаса на помощь пришёл лесник. Мы с интересом наблюдали, что он будет делать. У него с собой была длинная металлическая верёвка, которой он обвил животное и аккуратно вытащил его из болота. Мы все были счастливы, но больше всех радовался малыш-олёнок! Родители принесли из машины яблоки, и мы покормили и лань, и оленёнка.

На улице уже темнело, приближалась ночь. Нам нужно было ехать в отель и прощаться с оленями. Но я должна сказать, что этот день был для меня очень эмоциональным и необычным. Я запомню его надолго! А фотографии и видео нашей поездки я обязательно покажу Адриане и остальным друзьям на своём мобильном телефоне.

Karolina Pavičić, 6. razred

II. osnovna škola Čakovec

mentor: Kristina Čižmešija Belić

Let kroz knjigu

Letjeti kroz stranice,
putovanje bez kraja,
u knjizi se skriva svijet iz snova.

Pričljiv je svaki list,
svaka stranica i
svaki marljivi kist.

Svaka priča nova
u mašti spava
i leti visoko:

Sloboda je prava!

Zbor pm puvešći

Zbor pm dungur
mrženj p kalji
frd sata

Am puvešći
s askundī
lumi š p car am vis

Svitešći tot papiroš
tot dunga
š totu gvarnis kistur

Tot puvešće
hor am gnđari
s kulu š zbor
pm sus

Slubuzt aj anume!

Ema Ignac, 6. razred
Osnovna škola dr. Ivana Novaka Macinec
mentor: Jagoda Vičević

MOJ PUT

Voljela bih letjeti.
Voljela bih biti odabrana za prvi, povijesni let.
Da stignem do kraja.
Da putovanje potraje što duže.
Knjiga mog života još se piše,
Priče su sve bolje svakog dana.
Nisam pričljiva, ali tko zna...
Možda uz ljubav postanem pričljiva.

AMÉ KALJI

Aš plaši kit sã zbor.
Aš plaši kit sã fljuv akuljasã dã élsi, historijskã
zboralã.
Kit sã ažung pîn la dungã.
Kit utuzala sã acãji še maj lungat.
Kenvija dã alu kustu amnjou inka sã skrijã,
Numes svätãtori, ali sínji šcijã...
Darã ku plãkãturé oj postali svätãtori.

Viktorija Kalanjoš, 8. razred
Osnovna škola Vladimira Nazora Pribislavec
mentor: Elvis Kralj

Ime mi je Petra, učenica sam 8. razreda osnovne škole. Živim u jednom malom romskom naselju. U ovom sastavku želim pisati o sebi jer bi to moglo biti zanimljivo onima koji ne znaju kako žive djevojčice Romkinje. Morala sam prebrzo odrasti jer nisam imala lijepo djetinjstvo.

Brzo sam upoznala svijet na teži način i kakvi su sve ljudi oko mene.

Živim s bakom i djedom, s tatom i mlađom braćom. Mama ne živi sa mnom već sedam godina, ali je svaki dan viđam jer smo u istom naselju. Najdraže mi je vrijeme provedeno s djedom. On je pričljiv i naučio me da ne smijem odustati ni kad je najteže. Pomisao na njega daje mi veliku snagu. Ne družim se s prijateljima jer ih baš i nemam. Teško je naći nekoga tko je spreman pomoći, tko se dobro i lijepo ponaša. Dosad sam se uvijek povjeravala svojoj obitelji.

Sve više volim biti sama i razmišljati o budućnosti. Volim slušati glazbu, čitati knjige, gledati filmove. Televizor je moj prozor u svijet. Pratim mnoge turske serije i baš je fora učiti turski jezik. Tako sam i hrvatski jako dobro naučila, lijep mi je, znam ga dobro kao i naš romski. Obožavam i crtiće jer mi pomažu da se osjećam pozitivno. Nije li to malo glupo s obzirom da nisam više klinka? Neke su cure moje dobi već udane, imaju djecu i vode loš život. Jesu li taj put same odabrale?!

Ja na to nikako ne bih pristala! Želim upoznati i vidjeti svijet, putovati i uživati u životu. Imam mali strah od vožnje avionom, ali ću s vremenom to prebroditi. Za sada mi je čitanje dobre knjige

Lumilje mi Petra. Umbluv am osmi razred am iškul la noj am sat. Ju kust am kumpanji mik d bijaš. Am asta puvešči uj skri maj mult d minj k asta ar puče s fij zanimljivo alu kari nu ščij kum kust bšca. Ju am trubujit pfriš s krsk k nu am avut mndr djetinjstv. Odma am kunuskut kustu p tari tešk način š odma am ščut šefel as ominji plng minj.

Ju kust ku baka ku deda š ku tata, doj fracim as isto ku minj. Mama nu kust ku minj šapči ej š u vd am tot z k am ista kumpanji ščenj. Maj mndr vremi mi aj ku deda. Jel aj ljižitor. Jel mu anvcats fjo balaur š s nu m dov la njime. Ju kn d m gnđesk d jel kapt snag. Nu mes ku urtaš k nu lji am baš gruv aj sc aflji urtak kari u da p činj š kari su ponašali mndru plng minj. Pn aku m spunjem la familija ame.

Maj mult plak s fjo sngur š s m gnđesk še u fi. Plak s aud knčiš, s čitilek kenvijur š s m ujt am filmur. Televizija mi ubloku p lumi alb. Pratalesk serijur š baš aj mndru s m anuc turski. Aša man anvcats domnješči, mndru mi š benj am merži. Am crtatur m ujt k am ažut s fjo falos. Nuj aje ucr urt daje k mes mari š nu maj mes mik? Alčilje feči am eji amej as miritači ka kupij š ku urt kust. Jelji aje sngur šur adunats? Ju aje nu gnđesk! Ju gnđesk s umbluv pščitot s ščuv kum aj kustu. Ucr mi frik d avion, ali ku vreme u fuži frike. D aku mi čitalal kenvij bun način s m smcuv k zbor pm zrak. Š uj fi ka vrabuje. Sngur muj arta p kići nu mes spremn š sposobn. Am minj aj mari pučeri. Muj buruli d kustum š d prava ame k njime nu u faši aje am loku amjo! Dm željurlje amelji nu uj odustali, uj fi p pišorilje amelji balaur š samostaln.

način da se osjećam kao da letim, u mašti sam
slobodna kao ptica u zraku.

Pokazat ću sama sebi koliko sam svega spremna
učiniti za svoju sreću. U meni se krije velika snaga.

Borit ću se za uspjeh i svoja prava jer to nitko drugi
za mene neće učiniti!

Od svojih želja nikada neću odustati, bit ću jaka,
hrabra i samostalna žena.

Petra Balog, 8. razred
Osnovna škola Podturen
mentor: Tajana Gašparić

Moji snovi

Ovo nije moja pjesma
Niti su ovo moji snovi,
Ovo su riječi iz knjige
Što stvara život novi.

Pod nebom beskrajnim
Gdje zora se zlati,
Odabrana da šutim
Moje srce pjeva, pati.

U maloj glinenoj kućici
Ja sanjam o putovanju, školi,
Maštam o toplom domu
I životu bez boli.

Let ptica i mrvica kruha
Igra i dječja graja,
Putovanje me zove
To je moj put do raja.

Nisam pričljiva, riječi pažljivo biram
Pokraj vatre tiho stojim,
Ta ja sam putnik svijeta
Ničeg se ne bojim!

Visu amjov

Asta nuj kînčitu amjov
Njiś visu amjov ,
Éšće îs vorbi dîm kenvij
Kari faşi kustu nov.

Pă noru mari
Hundîj điminjaca ka arzintu,
Adunată mes să tak
Suflijitu amjov kîntă, pataléşci.

Îm kuljiba mikă dîm pamînt
Ju învîs dă utuzală, dă iškulă,
Maštalesk dă kuljibă kaldă
Şă dă kust făr dă durem.

Vrabujé še zbórá şă dropta dă pită
Žoku şă muzála dă kupij,
Utuzala mă čamă
Astaj dă minji kaljé îm raj.

Nu mes svîtitóri, votbi tari akuljeg
Lîngă fok ju stîha şăd ,
Ju mes omu še utuzéşci pîm lumi şî cară
Dă njimik nu mi frikă!

Julija Balog, 5. razred
Osnovna škola Orehovica
mentor: Natalija Sklepić

Moji teški trenuci

Teško je riječima opisati jedno od najtežih iskustva u mom životu. Odrastajem u okruženju u kojem je otac završio na odsluženju kazne, a majka s novom obitelji, muškarcem kojeg je odabrala umjesto tate i dobila s njim djecu. Trenutak kada me je majka napustila i otišla graditi novi život, sretniji i ljepši, za mene je bio najteži i najveći osjećaj gubitka dijela sebe.

Izgubila sam svoju najveću podršku, svoj oslonac i svaka moja misao bila je prožeta tugom i željom za ljubavlju koju nikad nisam imala kao druga djeca. Oni su imali roditelje koji su ih čekali kod kuće ili ih vodili kući nakon škole. A moja majka više nije bila prisutna u mom životu, kao da mi se cijeli svijet urušio u trenu. Zato sam vjerojatno i više povučena osoba. Nisam mogla pričati svojim prijateljicama kako me je majka zapravo napustila, a otac završio u zatvoru. Iako mislim da su svi znali, ali nositi taj osjećaj srama, tuge i boli u srcu nije lako. Često se osjećam da letim kroz život bez pravoga smjera, kao ptičica koja nema svoj put. Ponekad me obuzima osjećaj krivnje jer mislim da možda nisam bila dovoljno dobra, poslušna ili draga svojoj majci, možda sam u nečemu pogriješila da je tako otišla. Ostala sam živjeti s bakom i djedom, tatinim roditeljima i tako je već pet godina. Imam puno neizrečenih i nedovršenih priča koje bih voljela jednog dana podijeliti s majkom i saznati je li sada zaista sretna u svom životu s novom obitelji. Zašto me nije uzela sa sobom? Zašto nisam bila ja odabrana? Puno je pitanja u mojoj glavi koja postaju putovanja kroz

Trenutkurlje grelji amej

Teško mi je ku vorbilje s spuj una d maj tari em kustu amjov. Kust em familij hundī mu završlit tata amjov em čemic, a mama ame kust ku alta familij ku kari alci kupij š p noj nju lsat. Em trenutku knd nju lsat mama š u fužit s ajvi altu kust, maj flos š mndru d minji u fost tari i mari patalal. Ju atunš am prdut voj, gndurlje amelj es re em buj š voje s ljubav kum ave alci kupij. Jej ave š tat š mam kari lji aščipta aka š lji ptrše em iškul, š vinje d p jej. A mama ame nu re lng minji e kustu amjov, š em trenu la kustu amjov su rustunat em tren. Deje mes povučen. Nu pučem alu urtašilje amelji s spuj kum mu lstat mama, a tata amjov k ej em čemic. Ju ščijem k jej ščije, d minji, a rušnje še purtam š durumint em sufljit nu mi re lefko. Unjir m gndesk k zbor pm nor pm kustu amjov ka vrabuje kari nari kalje alijj. Unjir š ju m aflux dvin k možda niš ju nu rem dstul bun, nu askultam d vor ili bun lu mami ame, dor š ju am zgršlit ševa d u fužit aša. Am rmas s kust ku baka btrn š ku deda btrn ku lu tači mam š ku tatsu. Mar kust ku jej d šinš ej. Am mulči š toči s svitesk ku mama ame š s saznalsk dak ej aku flos ku kustu še ari aku. Adiše nu mu lot ku je? Adiše nu mu akulješ š p minji? Mulči ej em kapu amjov ka putoval dparči, kum kust ku noj una. Unjir mi frik knd s ivešči dm praznin kari u am em minji. Podrška ame ej baka kari s brigilešči d minji š em d kutotu še em trbuje em kust. Uvek m engrgej knd vjuv dm iškul š em zši k kutotu u fi benji. Uvek em zši s fjuv bun š s akult d vorb em iškul. Unjir em ažut d zadaći š plak ku je s čitlsk knigur. Baka ame ej bun, svitor plng je am mulc urtaš ku kari m plak s m žok unjir

sjećanja na trenutke provedene u zajedništvu s obitelji. Često su tu i strahovi koji se pojavljuju iz praznine i tuge koje dugo nosim u sebi. Moja velika podrška i oslonac je sada moja baka koja se brine o meni i daje mi sve što mi je potrebno za život. Često me zagrli kad dođem iz škole i uvijek mi kaže da će sve biti dobro. Umiri me kada se ne osjećam dobro i savjetuje da budem dobra i poslušna u školi. Čak mi ponekad i pomaže oko domaće zadaće i volim s njom prolistati pokoju knjigu iz knjižnice koju dobijem za lektiru. Moja baka je jako dobra, pričljiva i srdačna osoba. Uz nju imam i puno prijatelja s kojima se volim družiti i zabavljati nakon škole.

U danima kada me uhvati tuga, prošetam kroz djedov voćnjak i nekako mi je lakše. Tada razmišljam kako umjesto plakanja trebam biti zahvalna što imam baku i djeda kojima sam važna i što su tu uvijek za mene u sretnim, ali i u tužnim trenucima mog života.

knd m apuk buje mduk m štlsk pm voćnjaku lu
deđi, š atunš mi lefko. Atunš m gnđesk k unjir knd
m d plns trbuj s fjuv flos š am bak š ded, lu kari mes
ševa em kust. Jej es uvek aiš d minji em rnoku
amjov ka š em kustu knd mi trist.

Amela Kalanjoš, 6. razred

Osnovna škola Domašinec

mentor: Sanja Vebarić

Na krilima knjige

Tko čita, svijetom cijelim skita.
Leti do zvijezda, preko sedam mora hita.
Putuje knjigom prema znanju i slobodi,
Prostranstva plava u mislima pohodi.

U knjizi se krije pustolovina nova,
Odabrane doziva do zlatnih snova.
Putovanje te čeka na krilima knjige,
Zaviri bez straha, nestat će sve tvoje brige.

Ona je tiha, ali pričljiva prijateljica,
Magičnim pričama svijetu je cijelom učiteljica.
Stranice su njene nečujnog zrakoplova krila,
Riječima mudrim nosi te preko dalekog Nila...

Upoznat ćeš narode i zemlje, cijenit ćeš mir,
Na krilima knjige dodirnut ćeš nebo
i osvojiti beskrajan svemir.

P harip d kenvij

Šinji čitalešči pščitot skitalešči.
Litalešči plng zvjezdur, plng šapći apur angribešči.
Putulešči ku kenvije plng kufirešči š slabuzala,
Nor de vnt am kapuc positelešči.

Am kenvije s askundī nov pustolot,
P odabralic čam lng zlatn anvis.
Putulešči či aščapt p harip d kenvij,
Ujtići frd frik, u nistali totu brigurlje atelji.

Je āj stija, ali svititori urtak,
Ku mndri pričur lu svjet āj antrag učiteljic.
Stranicurlje ās alu je ās d zrakoplov hāl stija,
Vorbilje kufir či duši prek doparči Nila.

Vi upoznoli kumpanj š zemljur, vi cinli putuljala,
P harip d kenvij vi dirli noru š vi osvojili noru.

Benjamin Ignac, 6. razred
Osnovna škola Kuršanec
mentor: Anamarija Puklavec

O čovjeku

Kad bih barem mogla letjeti, letjela bih u daleke krajeve, kao što ptice lete i odlaze. Gledala bih svijet svisoka i bila bih slobodna.

Ali o tome mogu samo maštati, Bog je odabrao da budem čovjek koji putuje i ima brige. I, naravno, ja sam s tim sretna, jer čovjek ne samo da može putovati, on može i puno toga u životu postići.

Ljudi, koji vole čitati knjige i časopise postaju pričljivi, jer dok čovjek čita, usput uči i nove riječi. Čitanjem čovjek prosvjetljuje svoj um i poboljšava svoju inteligenciju. Ako čovjek u životu ima neki cilj, taj cilj će i ostvariti. Ipak, za ostvarivanje tog cilja potrebno je i da čovjek bude odlučan.

Mislim da svaki čovjek na ovom svijetu treba svoju slobodu; slobodu na pravo glasa, slobodu na mišljenje, ali najvažnija sloboda je kako će čovjek provesti svoj život.

D cgan

Bar s pot s zbor, aš zburu dparšči kum zbor š fuži vraburlje. Maš ijta p svijet s visoka š aš fi slobodan.

Ali aje put numa s maštalsk, DimizovU odabranit s fijuv čovjek kari u potuvali s kari u ave bringur.S naravno ju ku aje mes flos k čovjeku nu numa k poči s putovalask jel poči š mulči s s postignalsk am kunst.

Ciganji kari npr. čitaleščo knjigur, časopisur itd., rmnji svitor k cgnju kndr čitalešči usput s am vac novi varbi. Ku čitalala cganu aš falši maj kufiri fire š as faši maj bun intelegencij.Dok ciganu am kunst ari ševa ka cilju, ala cilj la ostvarali. Ali d cilju la trb s fij odlučan.

Mislim k tota cgnu p svijestusta trb slobod, slobod d svitit, slobod d mišljenje, ali maj važn slobod aj kum kunsta cganu kustu.

Roberta Oršoš, 8. razred

Osnovna škola dr. Ivana Novaka Macinec

mentor: Jagoda Vičević

Pjesma nomada

Kroz vatre sudbine, ritam ih vodi,
pod zvjezdama sjajnim putnik se rodi.
Letjeti slobodno, bez čvrstih veza,
putovanje traje – život bez stega.

U knjizi prošlosti priče se pišu,
o ljubavi, boli, pjesmama dišu.
Odabran putnik, hrabar i smio,
čuva tradiciju – to mu je bilo.

Pričljiv je narod, srce mu gori,
u pjesmi i plesu duša im zbori.
Kroz vjetar ih nosi sudbine glas,
Romima svijet je dom i spas.

Kînčitu lu nomad

Pîm foku dă urîndă, ritmu lji duşi,
dăpsup şcéljiljé še skrupéşci omu še utuzéşci su
năskut.

Să zbóri îm slobodă făr dă veză,
Utuzala trajaléşci- kustu făr dă gînd.

Îm kenvijé dă kînva puveşc să skrijă,
dă plăcătură, durement, ku kînčitu suflă.
Adunat îj omu še utuzéşci, vâlvos şî putuljit,
să păzaskă tradicijé- aje ji lukru.

Svătitori îj asta lumi, sufljitu îj arđi,
îm kînčit şî îm žok sufljitu lji svîtéşci.
Ka pî vînt lji duşi urînda dă kust,
Lu bijéş lji lume kuljiba şî aźutor.

Tina Horvat, 8. razred
Osnovna škola Orehovica
mentor: Natalija Sklepić

Putovanje kroz knjige

Kroz putovanje s knjigama možemo sve.
Letimo maštom, postajemo pričljivi.
U knjizi gdje smo mi odabrani
vladamo svijetom i letom.
Sada kada smo napokon odabrani
nitko nam ne može kontrolirati let
sada našim krilima putujemo kroz cijeli svijet.

Utuzala întri kenvijă

Întri utuzala ku kenvijur pućenj kutotu.
Zburănj ku mašta, postalenj svătător.
În kenvija hundî îj šćenj noj akulješ
Vladalenj ku lume cara šî ku zborala
Akuma pă anoštri haripur utuzenj întri întragă
lume cara.

Nives Horvat, 8. razred
Osnovna škola Vladimira Nazora Pribislavec
mentor: Elvis Kralj

Rusija nije samo država, već je velika zemlja koju je teško opisati u nekoliko riječi. Njezini prostori su neizmjerni, njezina povijest bogata, a njezin narod snažan duhom i čuva puno tradicija. Svaka osoba rođena u Rusiji nosi u svom srcu ljubav prema ovoj zemlji, bez obzira na to u kojem njezinom kutku živi. Od užurbanih metropola do tihih sela, od surovog sjevera do toplog juga – Rusija iznenađuje, nadahnjuje i pruža svakome priliku da pronađe svoje mjesto.

Kad govorimo o Rusiji, pred očima nam se odmah pojavljuju beskrajna polja, guste šume, moćne rijeke i veličanstvene planine. Putovanje ovdje može trajati beskonačno, a svaki put donosi nova otkrića. Netko bira posjetiti drevne gradove Zlatnog prstena kako bi osjetio dah povijesti, netko želi vidjeti jezero Bajkal, najdublje na svijetu, dok drugi sanjaju o odlasku na Kamčatku, gdje vulkani i gejziri podsjećaju na snagu prirode. Bez obzira na odabranu destinaciju, putovanje kroz Rusiju uvijek je ispunjeno nevjerojatnim otkrićima.

Kada letiš avionom iznad Rusije, gledaš kroz prozor i shvatiš koliko je ova zemlja golema. Gradovi se smjenjuju beskrajnim šumama, iza njih se pojavljuju snježne planine, zatim opet polja i rijeke. U tom prostoru žive milijuni ljudi, priča i sudbina, a svaka od njih neraskidivo je povezana s ovom zemljom.

Ali Rusija nije samo priroda – to je i kultura. Ako otvorimo knjigu ruske povijesti ili književnosti, možemo shvatiti koliko je bogata i slojevita baština naše zemlje. Veliki pisci poput Puškina, Tolstoja,

Россия – это не просто страна, это великая держава, которую трудно описать несколькими словами. Её просторы необъятны, её история богата, а её народ силен духом и богат традициями. Каждый человек, родившийся в России, несёт в своём сердце любовь к этой земле, независимо от того, в каком её уголке он живёт. От шумных мегаполисов до тихих деревень, от сурового севера до жаркого юга – Россия удивляет, вдохновляет и даёт возможность каждому найти своё место.

Когда мы говорим о России, перед глазами сразу встают бескрайние поля, густые леса, могучие реки и величественные горы. Здесь можно путешествовать бесконечно и каждый раз открывать что-то новое. Кто-то выбирает побывать в старинных городах Золотого кольца, чтобы прикоснуться к истории, кто-то стремится увидеть озеро Байкал, самое глубокое на планете, а кто-то мечтает побывать на Камчатке, где вулканы и гейзеры напоминают о силе природы. Независимо от того, какое направление выбран, путешествие по России всегда наполнено удивительными открытиями. Когда летишь на самолёте над Россией, смотришь в иллюминатор и понимаешь, насколько огромна эта страна. Города сменяются бескрайними лесами, за ними появляются заснеженные горы, затем снова поля и реки. Ты осознаёшь, что в этом огромном пространстве есть миллионы

Dostojevskog i Čehova stvorili su djela koja su postala svjetska baština. Pisali su o ljudskoj sudbini, potrazi za smislom života, ljubavi i časti. Njihove knjige i danas se čitaju i raspravljaju, a njihovi junaci pronalaze odjek u srcima ljudi svih generacija.

Ruski narod poznat je po svojoj gostoljubivosti. Volimo duge razgovore uz šalicu čaja, raspravljajući o raznim temama – od politike do književnosti. Rusi su uglavnom otvoreni i srdačni, iako mogu djelovati pomalo ozbiljno. No, čim započne razgovor, čak i najšutljivija osoba postaje pričljiva ako se govori o nečemu što joj je doista važno.

Naša zemlja prošla je kroz mnoga iskušenja – ratove, revolucije, krize – ali Rusija se uvijek dizala i kretala naprijed. To je očvrstnulo naš narod, učinilo ga snažnim, upornim i izdržljivim. Svakim novim danom stvaramo povijest svoje zemlje – radimo, gradimo, stvaramo. O nama ovisi kakvom će Rusija biti u budućnosti.

Voljeti svoju domovinu znači ne samo ponositi se njezinom prošlošću, već i brinuti se o njezinoj budućnosti. Važno je očuvati njezinu prirodu, poštovati njezinu kulturu i razvijati njezino gospodarstvo. Rusija nije samo mjesto gdje smo rođeni – to je naš dom, koji moramo učiniti boljim za sebe, svoju djecu i buduće generacije.

Gdje god bili, kamo god nas sudbina odvela, srce će nas uvijek vući kući, u Rusiju. Jer domovina nije samo teritorij – to je osjećaj koji živi u nama. Bez obzira kojim putem krenuli, uvijek ćemo biti neraskidivo povezani s ovom velikom zemljom, njezinom prošlošću, sadašnjošću i budućnošću.

жизней, историй и судеб. И каждая из них связана с этой землёй.

Но Россия — это не только природа, это ещё и культура. Если открыть книгу по русской истории или литературе, можно понять, насколько глубоко и многогранно наследие нашей страны. Великие писатели, такие как Пушкин, Толстой, Достоевский, Чехов, создали произведения, которые стали достоянием всего мира. Они писали о судьбе человека, о поиске смысла жизни, о любви и чести. Их книги до сих пор читают и обсуждают, а их герои находят отклик в сердцах людей разных эпох.

Русский народ славится своим гостеприимством. Мы любим долгие разговоры за чашкой чая, обсуждая самые разные темы – от политики до литературы. Русские люди, как правило, открытые и душевные, хотя иногда могут показаться немного суровыми. Но стоит начать беседу, и даже самый молчаливый человек становится разговорчивым, если речь заходит о том, что ему действительно дорого.

Наша страна прошла через множество испытаний. Войны, революции, кризисы – всё это было, но Россия всегда поднималась и продолжала свой путь. Это закалило наш народ, сделало его сильным, целеустремлённым и стойким. Каждый новый день мы создаём историю своей страны, трудимся, строим, творим. И от нас зависит, какой Россия будет в будущем.

Любить свою Родину – значит не только гордиться её прошлым, но и заботиться о её будущем. Важно сохранять её природу, уважать

её культуру, развивать её экономику. Россия – это не просто место, где мы родились. Это наш дом, который мы должны сделать лучше для себя, для своих детей и для будущих поколений.

Где бы мы ни были, куда бы нас ни занесла судьба, сердце всегда будет стремиться домой, в Россию. Ведь родина – это не только территория, это чувство, живущее внутри нас. И куда бы мы ни отправились, какими бы дорогами ни шли, мы всегда будем неразрывно связаны с этой великой страной, её прошлым, настоящим и будущим.

Stjepan Donskikh, 8. razred

Osnovna škola Prelog

mentor: Kristina Čizmešija Belić

Bilo je jutro. Morala sam u školu. Probudila sam se i sjela na krevet zamišljena. Glavom mi je prolazilo tisuću pitanja. Kako će mi proći prvi dan u novoj školi? Hoću li naći nove prijatelje? Hoće li me prihvatiti?

Shvatila sam da imam još malo vremena do škole. Uzela sam ranije odabrane hlače, novu majicu i počela se spremati. Pozdravila sam mamu i tatu te krenula prema autobusnoj stanici s knjigom u ruci. Tamo su bila dva dječaka koji su razgovarali o čemu drugome nego o nogometu. Stigao je autobus, ukrkali smo se. Sjela sam na drugo sjedalo i razmišljala kako će proći ovaj dugi dan. Kad smo stigli pred školu, izašli smo iz autobusa. Svi oko mene bili su sretni i dobre volje. Pokušavala sam i ja biti sretna nadajući se da će mi dan proći dobro, ali ipak mi nije uspijevalo.

Čekali smo ispred škole. Došli su učitelji, pretpostavljala sam da su oni i razrednici. Imali su na papirima napisana imena učenika pojedinog razreda. Pročitani su mnogi razredi pa su na red došli i sedmi. Prva učiteljica izgledala je tako blaga, na prvi pogled mi se svidjela. Čitala je imena učenika, a uskoro se čulo i moje ime. Svi su se začuđeno okrenuli prema meni. Nisam u tom trenutku znala kako se ponašati. Ušli smo u učionicu na drugom katu. Svi su bili vrlo sretni i pričljivi. Pričali su o putovanjima i pustolovinama koje su doživjeli ljetos. Naša razrednica zvala se Ivana. Došla je u naš razred, predstavila se i zaželjela nam dobrodošlicu natrag u školske klupe. Prozvala me i predstavila drugim učenicima. Prvi

Are điminjac. Trbujem am iškul. Mam skulat š am šzut p pat š m grđem. Avem tisuću pitanjur am kap. Kum mu fij prv zuv am alta iškul? Muj afla alci urtaš? Mur prihvatalim?

Kapu am svatalit k am maj cr vremi d iškul. Mam lot šoriku kari mam odabralit d prije, nov majc dm irmarom š mam apukat s m sprimilešk. Am pozdravalit p mama š p tata š am fužit la autobusna. Akulo as are doj fišor kari svte d nogomet. Ažuns autobusu, am tunat am nontru. Am šzut am drug sjedal š m gnđem kum uj treši zuva am trag. Knd njam ažuns la iškul, anj jšt afar dm autobus. Toc as are floš š am bun voj. Anširkam s fljuv flos k m gnđem k ufi totu benj, ali nu u uspjelit. Ašiptanj la iškul. Kapu ur vinjit učitelji, pretpostavljaem k as are razrednikur. Toc ave p papirur skris lumurlje alu kupij lu šinj ur fij razredur. Ur fužit mulc razredur atunš ur vinjit sedmi razredur. P rnd uvinjit prva učiteljic kari are aša blag, p prv ujtari mu su vzut. Čitile lumurlje alu učenikur, kapu uvinjit lumilje amnjov p rnd. Toc sur emirat knd mur vzut, nuščijem atunše kum s m ponašalesk. Kapu njam vinjit am razred, asrenj p drugi kat. Toc asre aša floš š ljižitor. Svte d kaljur š d pustolovinur kar ur trikut d vara. Razrednica anostr s čima Ivana. Uvinjit am razredu anostru su predstavalit š nju gnđit dobrodošlic. Kapu mu čimat p minj š la toc nu predstavalit. Prvi šas njam upoznilit š svtenj. Knd u zvonulit d prvi odmor, ur vinjit ševa ka fečilje š mur antribat dak gnđesk s m družulesk ku jelji. Sufljitu mu su apukat sm bat maj

sat smo se upoznawali i pričali. Kad je zvonilo za odmor, došle su neke cure i pitale me želim li se družiti s njima. Srce mi je počelo ubrzano kucati kad sam to čula. Drhtavo sam odgovorila da želim. Bile su sretne, a ja sam bila još sretnija, kao da letim.

Kad sam se vraćala doma iz škole, bila sam jako zadovoljna što sam napokon dobila pozitivne odgovore na pitanja koja su mi kružila u mislima. Razmišljala sam o tome koliko sam se zapravo nepotrebno bojala. Naučila sam da trebam više vjerovati u sebe.

P. S. Ja još uvijek pohađam svoju staru školu, OŠ dr. Ivana Novaka Macinec, ali ću se s obitelji preseliti i pohađat ću novu školu. Nadam se da će sve biti u redu, ovako kako sam i zamišljala.

p friš knd am auzt. Trumurači am zs k gnđesk, asre floš a ju še maj flos, kao k uj letjeli.

Knd mam antors aka dm iškul, arem aša flos še undat am kptat bunji odgovorur p pitanjur kari m s amvrče la kap. Poslije m gnđem d aje kid tar mare frik, no atuše mam amvcata la lekcij k trbuj majmult s ankred am minji.

P. S. Ju inka pohađalesk btrn iškul OŠ dr. Ivana Novaka Macinec, ali muj selili š uj pohađali nov iškul. Možda u fij totu benj aša kum am zamislilit.

Melany Ignac, 6. razred
Osnovna škola dr. Ivana Novaka Macinec
mentor: Sandra Logožar

Tko sam ja?

Ja sam Klara. Imam četrnaest godina i idem u osmi razred. Moja najveća želja je završiti školu i biti sretna u životu. Volim pisati i čitati, zapravo mogu reći da je knjiga dio mog života. Za mene je knjiga putovanje u svijet koji želim upoznati, način kojim letim izvan granica svakodnevnoga života. Kad čitam, osjećam se kao da putujem na mjesta koja su daleka i nepoznata u kojima vlada mir i sreća. Kroz razne izazove u životu, shvatila sam koliko je važno biti prilagodljiva i spremna suočiti se s nepoznatim.

Od svoje dvanaeste godine često se mučim s tugom i unutarnjim nemirom. Teško je pronaći riječi s kojima bih mogla opisati kako se osjećam i kada nisam dobro, voljela bih pronaći oslonac u obitelji, ali kao da me nitko ne razumije, osim ponekad moja starija sestra Jelena. Inače sam pričajljiva osoba, ali među svima ona je prva odabrana u koju imam povjerenja i hrabrosti reći kako se ponekad osjećam. Ovo mi je težak period života. Jesu li to moje borbe u odrastanju? Ne znam ni sama, ali vjerujem da jesu. Jako sam osjećajna i voljela bih pomoći svima koji imaju probleme kao i ja. Puno je izazova koje trebam svladati, učiti u školi, dobivati dobre ocjene i često pomagati u obitelji oko kućanskih poslova i čuvanja mlađe braće. Imam osjećaj kao da moja majka više poštuje starije sestre, a mene manje. Tako bih željela samo malo više pažnje i ljubavi. Često sam joj zadnja u obitelji, kao da uvijek ponestane vremena za mene. Prošlo ljeto imala sam trenutak kada sam si htjela nauditi. Ulovila me slabost, ruke

Šinji mes ju?

Ju mes Klara. Am četrnaest ej. Mduk em osmi razred maj mari želj am s završls iškula š s fjuv flos em kustusta. Plak s skruv š s čitlisk. K kenvija ej unu drbel d kustu amjov d minji ej kenvija putuval pm svetu em trek p kari am voj s upoznalsk. Knd čitlisk m smcuv k putuvlsk p lokur delj dparči hundi ei putuljal š rnok. Em kustu amjov ama shvatalit kit ej d važno s fij spreman ku ševa nu ščij. Dla 12 d ej unjir m mučulsk ku buje š ku nemiru. Nu pot afla vorbi ku kari aš spunji kum mi ej, š aš gnđi em familij sm afluvi kari mu prišepi. Unjir njime nu m prišepi, ali sora ame maj btrn Jelena je m pršepi. Nu mes baš svitori ali em je am povjerenje š pučeri sj zk kum mi ej. Es ešče btaj em krskal? Nu ščuv niš sngur ali enkrd k ej. Tari aš gnđi s ažut lu dstafel kari ari problemur ka ju. Mulči izazovor am, trb s ma em vc s kapt bunji ocenur em iškul, trbs ažut aka d astrns š s pzsk p frac š p sror p hej maj tnjir. Unjir m osečalsk k mama ame plaši p sorilje maj btrnji maj benj p jelji a p minji numa ucr. Aš gnđi maj benj p minji s m plak. Unjir mes p zadnji lok em familij ka kum nari vremi d minji. Anu šu trikut gnđem s fak ševa ku minji. Ševa ka slbiminče mu vinjit, tela em trumura, a kustum u rmas grov. Njanj sviđit aka a nu ščuv d še rnd a kutotu u jšt dm butur. Atunš am mrzlit p svetu em treg, š avem želj s m perg. Atunš sora ame mu engrjet š mu putuljit. Atunš am abus odluk sm završlsk iškula š s fjuv flos. Š asta mi aku jedino važno em kust. Ščuv k nu mes savršen ali m enšrk s fjuv k kustu ej ka đalu pljin d petri knd nji empičikenj š atunš nji biljenj žnuci, ali trb nji skulnj š maj blor s fijenj. Nu gnđesk d minji urt, ali enkrd

i tijelo su mi drhtali, a život mi je postao pretežak. Bila je svađa u obitelji, pa čak i nasilje iz ne znam kojeg razloga, ali mislim da posljedica konzumiranja alkohola. U tom trenutku zamrzila sam svijet i poželjela nestati. Tada me sestra zagrlila i smirila, a ja sam zamislila kao da letim prema svom cilju - da završim školu i budem sretna. I to je jedino što mi je sada važno.

Znam da nisam savršena, ali se trudim jer život je staza puna brežuljaka i kamenčića na koje se spotaknemo i često koljeno oderemo, ali je važno da ponovno ustanemo i još jače i hrabrije idemo dalje. Ne želim više razmišljati loše o sebi, vjerujem da su trenuci slabosti bili potrebni kako bih shvatila da mi život daje priliku da radim i učim više nego što mogu zamisliti i da je svaki dan prilika za otkrivanje nečeg novog u sebi i svijetu oko sebe. Stoga, živim život kakav jest jer on nam vraća samo ono što i mi drugima dajemo!

k em trenutkula mu vinjit s m emvc maj benji š s saznalsk maj mulči d minji. Deje kust asta kust šefld ej k jel em d nad s nji entorši isto še dđenj s noj lu alci.

Klara Oršuš, 8. razred
Osnovna škola Domašnec
mentor: Sanja Vebarić

Život je najljepše putovanje

Ja sam Elina. Imam trinaest godina. Ja sam Ukrajinka, ali već gotovo tri godine živim u Hrvatskoj. Pohađam 7. razred Osnovne škole „Petar Zrinski“ Šenkovec.

U Hrvatskoj se osjećam dobro jer mi je lijepo u hrvatskoj školi i volim ići u nju. Ponekad sam nervozna i ljuta jer ne stignem naučiti za ispit ili napraviti domaću zadaću. To mi se zna dogoditi jer polazim dvije škole - hrvatsku i ukrajinsku *online* školu. U ukrajinskoj školi nema nastave, samo radim domaću zadaću. Za vrijeme škole budim se rano. Idem u hrvatsku školu, a poslije radim domaću zadaću iz ukrajinske škole. Svaki dan pomažem roditeljima. Najčešće operem suđe ili pazim mlađeg brata. Čitam i knjige. Vikendom provodim vrijeme sa svojom obitelji i družim se sa svojom najboljom prijateljicom. Gotovo svake subote ili nedjelje k nama dođu gosti.

Ove godine želim početi učiti novi jezik. Ne znam koji bih jezik odabrala – japanski ili korejski jer podjednako volim Japan i Koreju. Japanski i korejski lijepi su mi jer korejski zapravo nije tako težak kao što svi mislimo. (To sam pročitala na internetu.) Čini se i dosta zanimljivim. Japanski volim jer je nježan i zvuči kao pjesma. Jako volim plesati *hip-hop*, šminkati se i igrati sa svojim mačkama, ali najviše volim putovati. Jednog dana htjela bih odletjeti u Koreju ili Japan. Ostala bih tamo živjeti jer volim korejsku glazbu i volim slušati K-pop pjesme. Moje najdraže grupe su Stray Kids i (G)I-DLE. Jako želim otići na njihov koncert. Veselim se tome što ću uskoro imati nastup na *hip-*

Життя – це найпрекрасніша подорож

Я Еліна. Мені тринадцять років. Я українка, але вже майже три роки живу в Хорватії. Я відвідую 7 клас початкової школи "Петар Зрінський" у Шеньковці. Мені добре в Хорватії, тому що мені подобається хорватська школа і я люблю в неї ходити. Іноді я нервую і злюся, тому що не встигаю підготуватися до іспиту чи зробити домашнє завдання. Це може статися зі мною, тому що я відвідую дві школи – хорватську та українську онлайн-школи. В українській школі немає уроків, я тільки роблю домашнє завдання. У школі я прокидаюся рано. Я ходжу в хорватську школу, а потім роблю домашнє завдання з української школи. Щодня допомагаю батькам. Найчастіше я мию посуд або доглядаю за молодшим братом. Я теж читаю книжки. У вихідні дні я проводжу час із сім'єю та проводжу час із найкращим другом. Гості у нас майже щосуботи чи неділі.

Цього року я хочу почати вивчати нову мову. Я не знаю, яку мову я б вибрав - японську чи корейську, тому що люблю Японію і Корею однаково. Японська та корейська мені подобаються, тому що корейська насправді не така складна, як ми всі думаємо. (Я читав це в Інтернеті.) Це теж виглядає досить цікаво. Я люблю японську мову, тому що вона ніжна і звучить як пісня. Мені дуже подобається танцювати хіп-хоп, наносити макіяж і грати з котиками, але найбільше я люблю подорожувати. Одного разу я хотів би

hopu i natjecanje s dramskom grupom. Volim i japansku modu i pokušavam se oblačiti na taj način. Volim i japansku hranu. Moja najdraža jela su sushi i ramen - gusta juha s rezancima.

Dolazim iz Zaporožja. To je grad u jugoistočnoj Ukrajini. Poznat je po hidroelektrani na rijeci Dnepar. I sad po ratu. Zaporožje je veći grad od Čakovca. Ja sam živjela u zgradi s devet katova. Sjećam se kako sam se kupala u Dnjepru. Dnepar ima obalu. Kod nas se to zove *stavok* (СТАВОК). Na svakoj obali su mali mostovi s kojih sam uvijek skakala u vodu.

Ponekad razmišljam o svojim prijateljima koji su sad daleko. Ne znam previše što se u Ukrajini događa. Znam samo ono što mi roditelji kažu, a to nije puno. Rat je nešto užasno i nadam se da će već jednom završiti. Ponekad znam biti zabrinuta za svoju obitelj, ali koliko znam, tamo gdje živi moja obitelj sad rijetko pucaju. S prijateljima iz Ukrajine više se ne čujem. S njima mi je bilo jako zanimljivo i lijepo. Šetali smo po šumi (da, u gradu imamo malu šumu) i igrali razne igre. Najviše smo se igrali skrivača, lovača i igre *Mamina kći*. To je igra u kojoj smo glumili obitelj.

Sretna sam jer mi je u Hrvatskoj jako lijepo. Hrvatska je prekrasna zemlja. Posebno lijepa su mi Plitvička jezera. Čini mi se da su ljudi u Hrvatskoj brbljiviji i više prijateljski raspoloženi nego ljudi u Ukrajini. Hrvatski jezik sličan je ukrajinskom, no nekad iste riječi imaju različito značenje. Na primjer, riječ *kruška* na hrvatskom znači voće, a na ukrajinskom čaša.

Zahvalna sam svojim roditeljima što su odabrali otići, a ne ostati u ratu jer me bilo jako

полетіти до Кореї чи Японії. Я б залишився там, тому що мені подобається корейська музика та я люблю слухати К-рор пісні. Мої улюблені гурти Stray Kids i (G)I-DLE. Дуже хочу на їхній концерт. Я з нетерпінням чекаю незабаром виступу хіп-хопу та конкурсу драмгруп. Я також люблю японську моду і намагаюся так одягатися. Я також люблю японську їжу. Мої улюблені страви – суші та рамен – густий суп з локшиною.

Я родом із Запоріжжя. Це місто на південному сході України. Відомий гідроелектростанцією на Дніпрі.

Дніпра є берег. У нас це називається пунктом (СТАВОК). На кожному березі є містки, з яких я завжди стрибав у воду.

Іноді я думаю про своїх друзів, які зараз далеко. Я мало знаю про те, що відбувається в Україні. Я знаю лише те, що мені розповідають батьки, і це небагато. Війна – це страшна річ, і я сподіваюся, що вона закінчиться раз і назавжди. Іноді я можу переживати за свою сім'ю, але, наскільки я знаю, там, де зараз живе моя сім'я, стріляють рідко. Я більше не чую своїх друзів з України. З ними було дуже цікаво і приємно. Ми гуляли в лісі (так, у нас в місті лісок) і грали в різні ігри. Найбільше ми грали в хованки, в мисливця і в гру «Мамині дочки». Це гра, в якій ми прикидаємося сім'єю.

Я щасливий, тому що мені дуже добре в Хорватії. Хорватія - прекрасна країна. Особливо красиві для мене Плїтвіцькі озера. Мені здається, що люди в Хорватії більш балакучі та більш доброзичливі, ніж люди в Україні. Хорватська мова схожа на українську, але іноді

strah. Moj život sad je sretan i miran. Nažalost, u Hrvatskoj nemam puno prijatelja, ali oni koje imam su dobri. I pravi su prijatelji. Moja najbolja prijateljica Lea jako je pričljiva, pametna, dobra i lijepa. Uvijek je spremna pomoći mi, kao i ja njoj. Kad se družimo, razgovaramo o svemu i svačemu, ali najviše o školi i odjeći. Jako sam sretna što ju imam jer s njom nikad nije dosadno. Ona mi je velika podrška i jedna drugoj pomažemo. Jako volim svoju prijateljicu i ne znam što bih bez nje. Htjela bih je zauvijek sačuvati.

Sanjam o tome da putujem u Koreju ili Japan. Još ne znam koja će zemlja biti odabrana za moje snove. Do tada - uživat ću u Hrvatskoj i veseliti se svakom novom danu. Jer život je najljepše putovanje.

одні і ті ж слова мають різне значення. Наприклад, слово груша хорватською мовою означає фрукт, а українською – скло.

Я вдячна своїм батькам за те, що вони вирішили поїхати і не залишитися на війні, бо мені було дуже страшно. Моє життя тепер щасливе і спокійне. На жаль, у мене небагато друзів у Хорватії, але ті, що є, хороші. І вони справжні друзі. Моя найкраща подруга Леа дуже балакуча, розумна, добра і красива. Вона завжди готова мені допомогти, як і я їй. Коли ми тусуємося, ми говоримо про все і про все, але здебільшого про школу та одяг. Я дуже радий, що вона у мене є, тому що з нею ніколи не буває нудно. Вона є великою опорою для мене, і ми допомагаємо один одному. Я дуже люблю свою подругу і не знаю, що б робила без неї. Я хотів би зберегти це назавжди.

Я мрію поїхати в Корею чи Японію. Я ще не знаю, яку країну виберу для своїх мрій. А до тих пір я буду насолоджуватися Хорватією і з нетерпінням чекати кожного нового дня. Бо життя - це найпрекрасніша подорож.

Elina Serhieieva, 7. razred
Osnovna škola Petar Zrinski Šenkovec
mentor: Marijeta Stevanović

Sudionici druge Smotre literarnog stvaralaštva inojezičnih učenika

„Pronađeni u prijevodu“

1. Osnovna škola Orehovica

LET BEZ KRILA / ZBÓRĀ FĀR DĀ HARIP

Učenica: Josipa Balog, 5. razred

Mentorica: Natalija Sklepić

2. Osnovna škola Tomaša Goričanca Mala Subotica

KAKO SAM POLETJELA S KNJIGOM / KUM AM ZBURAT AM KENVIJ

Učenica: Sabina Ignac, 7. razred

Mentorica: Nevenka Polanec - Petek

3. Osnovna škola Mursko Središće

ONA ODABRANA / HAJE ADUNAT

Učenica: Helena Oršuš, 8. razred

Mentorica: Srebrenka Puklavec Trstenjak

4. Osnovna škola dr. Ivana Novaka Macinec

ČAROBNA KNJIGA / ČAROBNA KENVIJA

Učenica: Klaudija Oršoš, 5. razred

Mentorica: Natalija Jezerinac

5. **II. osnovna škola Čakovec**
KOPAČKI RIT / КОПАЧКИ РИТ
Učenica: Karolina Pavičić, 6. razred
Mentorica: Kristina Čižmešija Belić
6. **Osnovna škola dr. Ivana Novaka Macinec**
LET KROZ KNJIGU / ZBOR PM PUVESĆI
Učenica: Ema Ignac, 6. razred
Mentorica: Jagoda Vičević
7. **Osnovna škola Vladimira Nazora Pribislavec**
MOJ PUT / AMÉ KALJI
Učenica: Viktorija Kalanjoš, 8. razred
Mentor: Elvis Kralj
8. **Osnovna škola Podturen**
MOJA STAZA / KALJE AME
Učenica: Petra Balog, 8. razred
Mentorica: Tajana Gašparić
9. **Osnovna škola Orehovica**
MOJI SNOVI / VISU AMJOV
Učenica: Julija Balog, 5. razred
Mentorica: Natalija Sklepić

10. **Osnovna škola Domašinec**
MOJI TEŠKI TRENUCI / TRENUTKURLJE GRELJI AMEJ
Učenica: Amela Kalanjoš, 6. razred
Mentorica: Sanja Vebarić
11. **Osnovna škola Kuršanec**
NA KRILIMA KNJIGE / P HARIP D KENVIJ
Učenik: Benjamin Ignac, 6. razred
Mentorica: Anamarija Puklavec
12. **Osnovna škola dr. Ivana Novaka Macinec**
O ČOVJEKU / D CGAN
Učenica: Roberta Oršoš, 8. razred
Mentorica: Jagoda Vičević
13. **Osnovna škola Orehovica**
PJESMA NOMADA / KÎNČITU LU NOMAD
Učenik: Tina Horvat, 8. razred
Mentorica: Natalija Sklepić
14. **Osnovna škola Vladimira Nazora Pribislavec**
PUTOVANJE KROZ KNJIGE / UTUZALA ÎNTRI KENVIJĂ
Učenica: Nives Horvat, 8. razred
Mentorica: Elvis Kralj

15. **Osnovna škola Prelog**

RUSIJA – MOJA DOMOVINA / РОССИЯ – МОЯ РОДИНА

Učenica: Stjepan Donskikh, 8. razred

Mentorica: Kristina Čižmešija Belić

16. **Osnovna škola dr. Ivana Novaka Macinec**

SVE ĆE BITI DOBRO, NADAM SE / MGNĎESK KU UFIJ KUTOTU BENJI

Učenica: Melany Ignac, 6. razred

Mentorica: Sandra Logožar

17. **Osnovna škola Domašinec**

TKO SAM JA? / ŠINJI MES JU?

Učenica: Klara Oršuš, 8. razred

Mentorica: Sanja Vebarić

18. **Osnovna škola Petar Zrinski Šenkovec**

ŽIVOT JE NAJLJEPŠE PUTOVANJE /

ЖИТТЯ – ЦЕ НАЙПРЕКРАСНІША ПОДОРОЖ

Učenica: Elina Serhieieva, 7. razred

Mentorica: Marijeta Stevanović